

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Του Ριχάρδου Έρρ. Σαβάλ

(Ιστορία Περιπετειών αγωνίας και τρόμου)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Όλες λίγες στιγμές έχω για να σε πω πώς θα σώσεις τον εαυτό σου και μένα!

— Τι έννοιες; ρώτησα κυριευμένος από φρίκη, γιατί το άκακο αυτό παιδί ποθ τόσο περιποιηθήκα στο ταξίδι μας, είδα ότι έζηταζε με προσοχή ένα μικρό αλλά θανατηφόρο περιστρόφο. Τα μάτια της έβγαζαν μία φλόγα, την οποία δεν είχα δει πριν στην γυαίκα αυτήν. Μήπως τρελλάθηκε;

— Αφήσατέ με να σας πω πώς θα σωθώ και οι δύο εν δωρ έχω ακόμη καρόν. Δεν έχω σύζυγον στη Πετρούπολη, ούτε και ο' δλη τή γή έχω κανένα άνδρα!

— Θεέ Παντοδύναμη! μουμούρισα.
— Επρόκειτο, συνέχισε, να σας αφήσω στη Βίλνα, αλλά το σημείωμα που έλαβα εκ' ε' με διαταξε να έλθω εδώ και σε' δεχθήκατε ευγενώς να με πάρειτε μαζί σας. Αυτό εδώ το γράμμα, και έγραφε μία ματιά στο γράμμα που κρατούσε στα χέρια της, μου λέει να προσφύλασσω και εδώ με μεγάλη προσοχή. Μά: παρακολουθούν κατάσκοποι μέσα ο' αυτό το ξενοδοχείο. Παρακαλώ βάλτε ένα σιγάρο στα χείλη σας.

Την άκουσα μηχανικά.
— Τώρα θα το ανάρω, είπε, και πράγματι το άναψα χαριτωμένα καίγοντας το γράμμα που είχε λάβει. Όταν το χαρτί έγινε πειά στάχτη, έξηκολούθησε τή συζήτησι άτάραχη:
— Αν σ' αφήσω εδώ, θα μ' ύποπτευθουν και τους δύο και θα μ' συλλάβουν
— Αυτό δεν είναι δυνατόν, είπα. Είμαστε Αμερικανοί!
— Σε' είσθε, απήντησε, άλλ' όχι κι' εγώ, αν και μιλώ σαν συμπαιτριωτισά σας.

— Δεν έχω τώρα πειά να σας πω τίποτε. Αλλά το όνομά μου είναι όνομα που το γνωρίζουν ο' αυτόν τον τόπον και τρομάζουν!
— Θεέ μου! είσθε μία...
— Σούτ! Έβαλε το χέρι της στα χείλη μου και είπες:
— Όταν έφυγα από το Παρίσι, έφυγα με την έλπίδα ότι μόλις φθάσω εδώ θα σ' αφήσω.
— Όταν φύγατε από το Παρίσι; λοιπόν μ' έγνωρίζετε; ρώτησα κατάπληκτος.

— Συγχωρησατέ με, ήτον ανάγκη να έλθω από μ' κάποιος εδώ ν' αποκαταστήση την συγκοινωνία μας που είχε διακοπή και να κανονίσω νέους συμβολικούς αριθμούς άλληλογραφίας, είπες με άπαθεια, μ' όλον ότι ήταν άνήσηχη. Μήπως ύποθέτετε ότι θα περνοθα τα σύνορα τής καταραμένης αυτής χώρας χωρίς κανένα σχέδιο, χωρίς διαβατήριο; Θα μ' έπιαναν. Ήξεραμε όμως ότι θα φεύγατε σε' από το Παρίσι για τή Πετρούπολη, όπως ξέραμε ακόμη ότι είχατε διαβατήριο δικό σας και τής κυρίας σας. Ξέραμε επίσης την εύαισθησία σας για τή γυναίκα και την τρυφερότητα τής γεροντικής καρδιάς σας. Έταξείδεμα μαζί σας με το ίδιο τραίνο από το Παρίσι στο Βερολίνο και από το Βερολίνο στο Έβ'λκονεν, β.βαλα ότι θα περάσω τα σύνορα με το διαβατήριο τή: γυναικός σας ως τή Βίλνα και αν ήταν ανάγκη κι' ως: στη Πετρούπολη.

— Θεέ μου!
— Εδώ φανταζόμουν να σ' αφήσω, άλλ' αυτή είναι άδύνατο τώρα. Προσέξατε! άκούω βήματα...
— Έτρεξε πάλιν, ξεκλείδωσε σιγά τή πόρτα και μου είπες γελαστή:
— Αθέρου, έλα μη κάνης έτσι! Τι με κυττάς έτσι σκεπτικός και πεινασμένος! Υπομονή λίγο, αγαπημένε μου, και θα φέρουν το φαγητόν.
Την στιγμήν εκείνην ήλθαν οί υπηρέτρι. Είχα συνάψει δηκάρως, γιατί άλλοιώς το πρόσωπό μου θα έφανέρωνε τον τρόμον που με είχα πιάσει.
— Εκάθισε στο τραπέζι και άρχισε τ' άστειά της.
— Ο έσας υπηρέτης έσοβρίζε τα φαγητά εν' ο' άλλος κερνοβος το κρασί.

— Αρχισα να πίνω, αλλά μου έφαινετο ότι ο λάργγας μου ήταν στεγρός, γιατί ούτε τή γεύσι, ούτε τή μυρωδιά του κρασιού αισθανόμουν.
— Άκουγα μόνον τήν καρδιά μου να χτυπή, εν' ή ώραία σύντροφός μου μεδιούσε.

— Έφυγα μηχανικώς, γιατί το μυαλό μου ήτον φοβερά σκοτισμένο. Ένόμιζα ότι είχα μπροστά μου τον Δίκ... το κνοθον... τήν χιονισμένην Σιβηρικήν έρημο... τα ύπόγεια μεταλλεία και οί' αυτά με κόκκινα, ματωμένα χρώματα!..

Τό γεύμα αυτό τό φρικτό έξηκολούθησε. Σοθπα, έντροάδες, ψητά... ένα άνακάτωμα τρώμου, έως διου ή σύντροφός μου είπες στον υπηρέτη.

— Δεν είναι ανάγκη να μείνης περισσότερο. Μπορώ μόνη μου να σεββίσω τον καφέ στον άνδρα μου. Ξέρω πώς τον θέλει—δύο βώλους ζάχαρι και μία κουταλίτσα καφέ, δεν είν' έτσι άγάπη μου; Μόλις ο υπηρέτης έφυγε, έτρεξε πάλιν ή Έλένη και έκλεισε τήν πόρτα. Έ-

πειτα γύρισε, έτοίμασε τον καφέ και έριθύρισε προσφυλακτικά:

— Πρέπει να μείνουμε εδώ μαζί για να εξακολουθώ να φέρω τον τίτλο τής συζύγου σας.
— Τής συζύγου μου! Να εξακολουθήσετε δηλαδή ν' άπατάτε τους φίλους μου και να σ' αφήσω να πάτε στο σπίτι του Βαλέσκοη ως μητέρα τής Μαργαρίτας; Ποτέ! άπλήνηθα ταραγμένος.

— Δεν πρέπει, δεν μπορείς, δεν ταμ' είν' να μωθ το άρνηθής αυτό που είπες άπελειομένη. Αν μάθουν ότι μωθώσατε τό διαβατήριο για τή Ρωσία τίποτε δεν μπορεί να σ' σώσει.

— Απομονώσατε τον Αμερικανό πρεσβευτή;
— Όχι με ντουζίνα άπ' αυτούς δεν θα καώρθατε να σ' σώσει από τή Σιβηρία... έπιθύρισε κίτρινασμένη και άποφασιστική.

— Πέστε μου, ποιά είσθε;
— Όχι ακόμη. Ίσως καμμιά μέρα, θ' άκούσετε να μιλούν για μένα.
— Όποια κι' αν είσθε δεν σ' επιτοέπω πειά να φέρετε τό όνομα και τό διαβατήριο τής γυναικός μου!

— Συγχωρησατέ με, τό δικαίωμα αυτό τό έχω εδώ στη Ρωσία, είπες σιγά σιγά, εν' εγώ έμυνα άποβλακωμένος.
— Από τή στιγμή που έπέρασα τα σύνορα με τό διαβατήριο τής γυναικός σας λέγομαι και σύζυγός σας πρό του Ρωσσικού νόμου. Τό μόνο μείον να ξαναδής τήν άληθινή γυναίκα σας είνε να μωθ χηρείστε τό όνομά τής έως διου κατορθώσουμε να φύγουμε από τή Ρωσία. Γιατί σημαλώσατε αν μ' πιάσουν άποψε ή άδριο τό πρωί, είσθε και σε' χαμένος.
— Η αιωπή σας λοιπόν είνε ή μόνη λύσις που σ' μένει.

— Συγγνώμη, είναι και κάτι άλλο, απήντησα με άπάθεια, που δεν τήν αισθανόμουνα καν.

— Τι;
— Τρέχω κάτω στή γραφείο του ξενοδοχείου και σ' παραδίδω στήν άστυνομία!

— Α, τί γυναίκος που είσθε! Για να σώσετε τον εαυτό σας, θα παραδώσατε μίαν γυναίκα στον; τρόμον και στον φόβος, τους έπολους ούτε καν φαντάζεσθε, είπες με περιφρόνηση. Σεις, Αμερικανός, με τήν ήπικτικήν σας ευγένειαν, σε' θα τό κίματε αυτό; Έπειτα ή φωνή της έγινε σαγηνευτική και έξηκολούθησε: — *Δεν σ' γνωρίζω παρά μόνον δύο ήμέρες και όμως τα άνδρικά σας αισθήματα δεν συμφωνούν με τήν άπειλή που μου κίνετε!*

— Έν' δε' εγώ άπέφυγα ν' άπαντήσω, αυτή έπέρασε τό χέρι της στο δικό μου και μου είπες:

— Κι' εν' τούτοις φίλε μου, είμαι σχεδόν βεβαία, ότι κι' άπειλά σας είνε προσποιητός.
— Έτσι νομίζετε;

— Βίβαια, γιατί έκτεδήκατε πολύ μαζί μου. Με πέρασα από τα σύνορα με πλαστό διαβατήριο. Με παρουσίασα στον Ρώσο Πατριάρχη για γυναίκα σας. Με γράφατε ο' ξενοδοχείο της Βίλνας για γυναίκα σας. Αφήσατε τήν προγκήπισσαν Πάλντιζην να με νομίζει για γυναίκα σας, και σε' ο' ίδιος με παρουσίασα στον προϊστάμενον του τρίτου τμήματος, στον Διευθυντή τής Μυστικής Άστυνομίας για γυναίκα σας.

— Τι... τί... τί λέτε;
— Λέγω ότι ο Βαρώνος Φλέδριχ, ο άνθρωπος εκείνος, τον οποίον ένομίσατε ως διευθυντή τής σιδηροδρομικής εταιρείας και στον οποίον έμπρός όλοι έτρεμαν, ήταν ο διευθυντής τής Μυστικής Άστυνομίας. Οχι μου! τί να έβαζε στο μυαλό του! Έδτυχώς που ο Βελίσκοη μωθ έκανε τέτοια ύποδοχη και τό φίλι που μωθ έδωσε ή προγκήπισσα τον Ιωαννίνα να μ' ήνομιονε ως τίποτε. Τι μπορεί να ύποπτευθ' άλλως τι από μένα, μιά κυρία με τόσον ύψηλός σχέσις... Πηγαίνετε λοιπόν ο' αυτόν, πείτε του τήν ιστορία μου, τήν ιστορία του Δίκ Γκαϊνς και να δείτε αν θα σ' άρπάξη ή όχι...

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.

— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.

— Καταραμένος ναίαι αιωνίως ο Δίκ Γκαϊνς! έπιθύρισα.
— Μή βλαστήματε τους παλιούς σας φίλους. Συγχωρησατε τον καίμενον τον Δίκ. Πήρα τό όνομά του για να δωξώ τους φόβους σας, οι όποιοι θα με κατέστρεφαν στα σύνορα. Η ζωή σας μ' ήταν πειά προσοχή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι. Γι' αυτό δεν σ' έδωσα άρραμμένη έκπνοή, πριν φύγω από το Παρίσι.